

Hồi 146

Thổ lộ tâm thanh

4

ến Phi đứng trên ngọn cây, quan sát hình thế.

Cái bắt mắt nhất là vùng lửa lan tràn nhiều chỗ phía đông nam tiểu cốc, theo thế gió hóa thành hai con hỏa long, một nhắm phương hướng Dĩnh Thủy ăn tới, một sấn đốt qua phương hướng Trần Hoàng Cương.

Chàng cảm nhận sâu đậm lực lượng kinh hồn bắt nguồn từ sự đoàn kết của Biên Hoang Tập.

Dầu hỏa là một đặc sản của Biên Hoang Tập, chỉ buôn bán dầu hỏa thôi đã có tới mười mấy nhà, chứa một số lượng lớn dầu hỏa, nếu không phải vậy, cho dù có sự linh tâm xảo trí của Kỳ Thiên Thiên, vẫn không có cách nào đem ý tưởng kỳ diệu của nàng biến thành hiện thực.

Đốt rừng rõ ràng là bất lợi cho địch nhân.

Bọn chúng có thể tránh ngọn lửa, lại không có cách nào tránh được khói mù dày đặc sản sinh từ lửa đốt rừng, duy chỉ có dời lên chỗ đầu ngọn gió, công sự bình không có cách nào tiến hành nhiệm vụ dựng gỗ lập trại.

Biên Hoang Tập một trăm đèn đỏ treo cao, trần thứ nhì hồi này treo lên đã lấy xuống, hiển thị địch nhân tam thời triệt thoái.

Đấu tranh với Thiên Sư quân đã chuyển dời đến trận chiến tranh đoạt cứ điểm giữa tiểu cốc và Biên Hoang Tập, hiện tại bọn họ đã chiến một ít thượng phong, nhưng sự phát triển về sau lại không mấy lạc quan. Địch nhân lòng vòng kéo đến, dưới ưu thế binh lực của đối phương, hơn nữa lại có chuẩn bị mà đến, đương nhiên không dễ ứng phó.

Mục quang của Yến Phi dời về phía Trần Hoàng Cương, khói mù che kín khung trời lẫn vầng trăng, đen đặc một mảng, ánh đuốc của hai cánh Thiên Sư đằng xa đặc biệt tương phản với trời đất tối tăm bên này.

Thình lình chàng rõ rệt cảm ứng được sự tồn tại của Tôn Ân, biết đối phương cũng cảm ứng được chàng.

Yến Phi vỗ Địch Luyến Hoa trên lưng, phóng mình lao đi, nhắm một cành cây đại thụ cách ngoài hai trượng, điểm chân một cái, lướt hết tốc lực tới Trần Hoàng Cương.

Tôn Ân đang đợi chàng.

Sự thành bại trong trận chiến với Thiên Sư quân không còn quyết định qua trận chiến công phòng ở Biên Hoang Tập hay sự tranh giành trận địa cứ điểm giữa cốc và Tập nữa, mà là quyết định ở Trần Hoàng Cương, trên trận chiến sống chết giữa chàng với Tôn Ân.

Thời khắc này, chàng đem sinh tử vinh nhục toàn bộ vứt ra ngoài đầu não, Kim Đan đại pháp toàn lực triển khai, trong lòng chỉ có một mục tiêu rành rành, không còn nghĩ ngợi lo lắng gì tới tất cả những thứ khác.

o0o

Giang Văn Thanh ráng nhịn bi thống, kéo mảnh vải trắng dầy di thể của Trục Phá Thiên.

Âm Kỳ đằng sau nàng nhẹ giọng: “Tổng huynh đừng quá đau buồn, món nợ máu của Trục lão sư, bọn ta tất sẽ đòi lại cho hẵn”.

Trong chiến tranh, sinh mệnh không còn thuộc về các nhân. Mỗi người chỉ là một con cờ, cho dù quý giá cỡ thống soái đại tướng, cũng chỉ là một con cờ, lúc nào cũng có thể bị đối phương ăn.

Nghĩ tới những chuyện thời sinh tiền của Trục Phá Thiên, tim Giang Văn Thanh đang nhỏ máu. Trước đây nàng không lúc nào không cảm thấy tác phong hành sự dùng võ lực giải quyết mọi chuyện của Trục Phá Thiên không mấy hợp với tính tình của nàng. Nhưng tới khi vĩnh viễn mất đi hẵn, mới biết tác phong mạnh bạo của hẵn tựa như lôi kéo vực dậy từng hồi từng hồi, có công hiệu kỳ diệu tích cực cổ vũ đối với mình.

Hắn đã đi.

Kẻ đoạt đi tính mệnh hẵn là Mộ Dung Thùy đệ nhất cao thủ Hồ tộc, khiến cho tâm niệm phục thù của nàng cũng khó lòng dâng bốc. Âm Kỳ cũng biết lời nói an ủi của gã chỉ là lời nói trống cho qua.

Âm Kỳ nói tiếp: “ Binh viên của đối phương đang tiến dọc theo Dĩnh Thủy, xem tình huống là muốn thu tóm khống chế Dĩnh Thủy, thiết lập cứ điểm quân sự dọc Dĩnh Thủy. Bọn ta nên làm sao?”.

Giang Văn Thanh cảm giác được Song đầu thuyền đang theo sóng nước trôi dạt, đầu óc lại trống không, hỏi: “Âm huynh có chủ ý gì?”.

Âm Kỳ thở dài: “Cho dù Mộ Dung Thùy và Tôn Ân thực lực tương đương nhau, vì họ Mộ Dung chiếm hữu cái lợi thượng du, cho nên khó ứng phó hơn xa họ Tôn. Hiện tại xem sách lược của Mộ Dung Thùy, rõ ràng không thể mạo muội tiến bừa, đối chiến thuyền của bọn ta thực lực bạc nhược, khó phát huy tác dụng nữa”.

Giang Văn Thanh miễn cưỡng thu góp tinh thần, trầm giọng: “Mộ Dung Thùy sửa đổi chiến lược cho dù có mưu ma kế quỷ cũng được, ít ra bọn ta đã làm chậm tốc độ hành quân của y. Hy vọng Thiên Thiên có thể nắm lấy cơ hội, trước hết đánh tan Thiên Sư quân của Tôn Ân, như vậy bọn ta chắc vẫn còn một tia hy vọng thắng lợi”.

Âm Kỳ ngây người: “Nghe giọng điệu của Tống huynh, bọn ta tựa hồ hoàn toàn không phản kháng lực lượng của Mộ Dung Thùy. Nói trắng ra, ta không đồng ý điểm này, bởi Biên Hoang Tập đã kiến lập công sự phòng ngự mạnh mẽ, đủ để đề kháng sự xung kích gấp mấy lần binh lực bọn ta”.

Giang Văn Thanh điềm đạm nói: “Âm huynh hỏi này chỉ ra cái lợi chiếm hữu thượng du của đối phương, nếu đánh lâu không xong, Mộ Dung Thùy sẽ làm sao để lợi dụng ưu thế thượng du?”.

Âm Kỳ giật nảy mình, mặt mày biến sắc: “Tống huynh muốn nói y sẽ tháo nước vào Biên Hoang Tập?”.

Giang Văn Thanh cười khổ: “Hỏa công kỵ nước, luôn luôn là thói thường của binh gia, sao lại không biết cách đó được, ta kiên trì mạo hiểm xông qua ải, vượt tới sau địch, chính là muốn làm cho Mộ Dung Thùy tiền hậu bị uy hiếp, không có cách nào thi triển chiến thuật lợi hại như vậy. Hiện tại lại triệt để thất bại, khó có cách làm lại”.

Âm Kỳ bắt đầu bội phục tài trí của Giang Văn Thanh, gật đầu: “Ta không nghĩ đến điểm này, như vậy bọn ta cố nên lập tức quay về Biên Hoang Tập, phát ra cảnh cáo, xem xem có nên lập tức lui tới tiểu cốc không?”.

Giang Văn Thanh nói: “Nếu bọn ta toàn thể về hết, sẽ chấp tay dâng quyền không chế thượng du Dĩnh Thủy rồi”.

Âm Kỳ cau mày: “Nhưng bọn ta còn có thể làm được gì?”.

Giang Văn Thanh song mục tinh quang loang loáng: “Ta chỉ có thể nói bốn chữ tùy cơ ứng biến. Phái người về báo cáo tình huống là chuyện đương nhiên, bất quá Âm huynh xin ở lại, ai đi thì để Âm huynh lựa chọn”.

Âm Kỳ trầm ngâm một hồi, thở dài: “Ta tuy không phải là người tham sống sợ chết, nhưng lại chưa từng vì bất cứ lý do gì mà đi làm chuyện không nắm chắc. Nhưng không

biết tại sao, sau khi đến Biên Hoang Tập, ta lại phát giác mình đã biến đổi. Hà! Lão đại của ta cũng đã đổi, đây có phải là ma lực của Biên Hoang Tập?”.

Giang Văn Thanh nói: “Như vậy Âm huynh đã quyết ý theo ta cùng tiến thoái?”.

Âm Kỳ cười dài: “Đây gọi là liều mạng theo quân tử. Cho dù là người vô tình nhất có lúc cũng sẽ làm chuyện khờ dại hữu tình, có đúng không?”.

o0o

Mộ Dung Chiến quát ngựa phóng lên gò cao, đến bên ngựa Đồ Phụng Tam, họ Đồ đang ngưng vọng nhìn Biên Hoang Tập, như có suy tư gì đó.

Đồ Phụng Tam nghe tiếng vó ngựa nhìn sang hắn, cười nói: “Thiên Sư quân tựa hồ không phải khó dụng tới như bọn ta tưởng tượng, ta xem chút đã có thể cắt chia Lư Tuấn và người của hắn thành hai đoạn, nếu không phải Lư Tuấn thân hành nghênh chiến, bọn ta đã có thể đánh tan Lư Tuấn”.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: “Nói đến công phu cưỡi ngựa bắn tên trên ngựa, Thiên Sư quân có luyện mười năm nữa cũng không có cách nào đuổi kịp bọn ta, cái ta thiện nghệ nhất là chiến thuật đánh đám trong rừng cây thảo nguyên, phối hợp với hỏa khí Thiên Thiên tiểu thư phát minh, Lư Tuấn có thể toàn thân thoái lui là may rồi”.

Đồ Phụng Tam cười khà khà: “Tính tình thật sự của người lai láng ra kìa! Đó mới là Mộ Dung Chiến mà ta biết trước khi đến Biên Hoang Tập, hắn dũng vô địch, coi sinh tử như không. Ta đã từng nghĩ tới hợp tác với người, nguyên nhân chọn người không đơn thuần vì người là tử địch của Thác Bạt tộc, mà còn vì người là người có tư cách làm đồng bọn với Đồ Phụng Tam ta nhất. Nào ngờ Yến Phi bất chợt quay về, còn dắt theo Kỷ Thiên Thiên, lập tức làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch ta đã tính toán xong. Hiện tại còn phát triển thành như vậy, khiến cho ta thật sự hiểu thấu cái gọi là liệu tính ban đầu không ra gì”.

Mộ Dung Chiến mỉm cười: “Ta là người như vậy, cả Yến Phi ta cũng thử hai đao với hắn mới bình tâm được, lão ca người tựa hồ tràn đầy cảm xúc, có phải vì trước đây kế sách luôn luôn không một khe hở, chuyến này phát giác không phải cái gì cũng liệu sự như thần được, cho nên sinh ra nghi hoặc đối với mệnh vận?”.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm nghĩ ngợi, một hồi sau mới đáp: “Ta không sợ, trái lại cảm thấy rất hứng thú. Có lẽ vì ta chưa từng dụng phải đối thủ mạnh như Yến Phi, Tôn

Ân, Mộ Dung Thùy, hiện tại lại có trò hay trước mắt, thật là một nỗi khoan khoái trong đời. Thành thật nói với ta, người có chắc thắng Yến Phi không?”.

Mộ Dung Chiến cười khổ: “Nếu ta nghĩ mình có thể thắng Yến Phi, ta đã buồn giùm hấn cái vụ hấn đi tìm Tôn Ân. Lần đó Yến Phi căn bản không toàn lực xuất thủ, lại làm cho ta mất đi lòng tin tất thắng từ xưa đến nay. Cho nên ta chỉ có thể dùng cao thâm khôn lường mà hình dung kiếm thuật của Yến Phi”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Yến Phi quả không phải là hạng cao thủ bình thường, hấn không có lúc nào không ở trong trạng thái cảnh giác tối cao, đồng thời lại là trạng thái nhàn nhã nhất. Thứ kết hợp hoàn mỹ giữa buông thả tuyệt đối và cảnh giác tuyệt đối làm cho hấn thành một thể với hồn, không thể tìm chút xíu giây phút trì trệ mà đánh, không thể kiếm ra kẽ hở, là một tầng lớp võ công và cảnh giới ta chưa từng thấy xuất hiện ở bất cứ một ai”.

Mộ Dung Chiến động dung: “Ta không thể nhìn thấu Yến Phi như người, do đó cũng có thể biết sự thâm thúy của Đồ huynh. Ài! Ta hiện tại bắt đầu lo cho Yến Phi, vì sự lợi hại của người chỉ có thể chịu khuất xếp hạng ba trong ‘Ngoại Cửu Phẩm cao thủ’, Tôn Ân kia không phải cao minh đến mức khó mà tưởng tượng được sao?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Một ngày chưa động thủ phân cao thấp, xếp hạng trước sau chỉ là trò chơi của kẻ lảm chuyện. Bất quá ta nếu nói không để việc xếp tên vào đâu cũng là lừa gạt người. Ít ra ta cảm thấy nếu có thể đánh chết Tôn Ân, vọt lên đầu bảng, khẳng định là một vinh dự và thành tựu. Còn là phước hay là họa thì khó dự liệu. Ngôi vị của Tôn Ân có thể không phải là chỗ dễ ngồi”.

Mộ Dung Chiến nói: “Giả như Yến Phi đánh bại Tôn Ân, bọn ta như đánh tan được Thiên Sư quân, đương nhiên đủ để vui mừng khôn xiết, lúc đó quyền chủ động đã nằm trong tay bọn ta. Nhưng nếu Yến Phi bất hạnh bị bại, đối với bọn ta sẽ tạo thành đả kích ra sao? Chuyện này lơ lửng như vậy, lại tựa như không có ai nghĩ tới vấn đề này, chừng như Yến Phi tất thắng không còn nghi ngờ gì nữa”.

Đồ Phụng Tam than: “Không phải không có ai nghĩ qua vấn đề này, mà là ai ai đều tự nghĩ trong lòng, lại không dám nói ra. Lễ nào muốn Trác danh sĩ của bọn ta đi xin Thiên Thiên tiểu thư chỉ dạy, hỏi nàng nếu Yến Phi thất bại chết đi, bọn ta sẽ có thủ đoạn ứng biến như thế nào? Người nhẵn tâm đối với Kỳ Thiên Thiên tàn nhẫn như vậy được sao?”.

Mộ Dung Chiến mặt hơi biến sắc: “Thì ra người không nghĩ Yến Phi chiếm ưu thế, hừ!”.

Đồ Phụng Tam nhìn hấn, thấp giọng: “Người có muốn nói lại không có lời nói ra. Người có phải muốn hỏi Đồ Phụng Tam ta sao không đề xuất phản đối? Nói ra nếu Yến Phi ở lại trong Biên Hoang Tập, Tôn Ân không có cách nào làm khó hấn à, đúng không? Nói cho ta nghe coi, người cũng đã không thấy Yến Phi mạnh hơn, sao cũng không phản đối?”.

Mộ Dung Chiến cười khổ: “Sự hiểu biết của ta đối với Tôn Ân khẳng định không rõ như người, hơn nữa tính ta thích mạo hiểm, canh bạc hung hiểm Thiên Thiên đồ lần này hợp với tính ý của ta. Mãi cho đến giờ phút này, lòng tin của ta đối với Yến Phi mới có hơi lung lay”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng: “Ta rất ít khi nói ra ý tưởng thật sự trong lòng với người khác, lần này vì để dẹp sự ngờ vực của người, bắt tay sát cánh chiến đấu sinh tử, chỉ còn nước phá lệ một lần”.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: “Người không phải đối Yến Phi đem mạng đi mạo hiểm, là có lý do sao? Cái này ta thật có nghĩ trăm lần cũng không hiểu”.

Đồ Phụng Tam cười khổ: “Không những có lý do, lý do này còn khúc chiết vô cùng, có lẽ ta là người duy nhất trong tất cả mọi người hiểu thấy Thiên Thiên tiểu thư sao lại ra quyết định này”.

Mộ Dung Chiến động dung: “Chỉ nghe vài câu nói của Đồ huynh là biết Đồ huynh không phải tùy tiện tìm đường nói cho qua, xin lắng nghe”.

Đồ Phụng Tam mục quang quét qua chỗ đại quân của Lư Tuần bố trận, nhánh bộ đội đó gồm năm ngàn bộ binh của Thiên Sư quân hợp thành, đã chấn chỉnh lại tay chân. Hai con hỏa long nhắm Trần Hoàng Cương lan tới, một đầu càng lúc càng thiêu đốt dữ dội, không ngừng phát triển thế lửa. Đầu kia lại giảm yếu, có lẽ đụng dòng sông, hay bị địch nhân thành công áp chế thế lửa.

Y thở phào một hơi dài: “Ta và Nam quận công luôn luôn chịu đựng áp lực trầm trọng vô hình mà hữu chất, căn nguyên của áp lực nói ra lão ca người sẽ khịch mũi khinh khỉnh, bất quá đối với ta và Nam quận công mà nói lại là một mũi nhọn đâm sau lưng”.

Mộ Dung Chiến cau mày: “Áp lực gì lợi hại như vậy, không ngờ có thể làm Đồ huynh và cấp trên lo lắng như vậy”.

Đồ Phụng Tam lại cười khổ: “Là thuật nhìn người vang danh thiên hạ của Tà An”.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: “Bản lãnh Tà An tuyển người hiền nhận nhiệm vụ quả là số một, nghe nói Phù Kiên trước trận chiến Phì Thủy cũng lên tiếng nói sau khi

bình định phương Nam sẽ bổ nhiệm Tạ An làm Lại bộ thượng thư. Bất quá chuyện đó với chuyện Yến Phi đi đánh Tôn Ân có quan hệ gì?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Các người không phải là người của Nam triều, đối với thuật nhìn người của Tạ An chỉ là nghe nói qua qua, rất khó lòng minh bạch được cái kỳ diệu bên trong. Hoàn gia bọn ta ở Kinh Châu lại bị vây khốn nặng nề. Thuật nhìn người của Tạ An nào phải chỉ là tuyển chọn hiền tài một cách đơn thuần, Phù Kiên biết một mà không biết hai. Thuật nhìn người của Tạ An là phép coi tướng sinh tử họa phúc đã tồn tại lâu đời ở Trung thổ, quán thông sự mầu nhiệm sâu xa trong mối quan hệ giữa người và trời đất, huyền diệu dị thường. Như Tạ Huyền là do ông ta tài bồi để bắt từ nhỏ, cho đến có chiến thắng Phì Thủy hôm nay. Ông ta cơ hồ chưa từng nhìn sai người nào, chỉ có Vương Quốc Bảo là ngoại lệ duy nhất; nguyên nhân có lẽ là ông ta không có cách có chọn lựa nào khác, vì để duy trì mối quan hệ dòng họ với Vương gia, tuy biết rõ đối phương là tiểu nhân ti bỉ, cũng chỉ còn nước hy sinh con gái. Bất quá đừng quên ông ta luôn luôn cố sức cản trở Vương Quốc Bảo vọt lên vị trí trọng yếu, hiện tại còn đem con gái về Quảng Lăng”.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Ta luôn luôn không tin lời tướng tá họa phúc sống lâu chết yếu, bất quá sự dùng người của Tạ An quả là số một. Vậy có quan hệ gì với các người?”.

Đồ Phụng Tam than: “Tạ An đã là cao thủ coi tướng, đương nhiên biết ai thành ai bại, nhưng ông ta lại không ưa Nam quận công, còn dụng chạm trời buộc Nam quận công nữa, tự nhiên sẽ làm cho Nam quận công nghĩ đến Tạ An không coi y vào đâu, như vậy dính dấp đến mệnh vận khó lường, người nói coi đó không phải là áp lực thì là gì? Rõ chứ?”.

Mộ Dung Chiến kinh hoảng: “Rõ rồi! Bất quá ta vẫn không tin Tạ An có thể vừa nhìn là xem thấu mệnh vận của người khác”.

Đồ Phụng Tam mỉm cười: “Tin hay không tin đều không quan trọng, bởi Tạ An có phải có thể nhìn sai người hay không, sẽ mau chóng sáng tỏ”.

Mộ Dung Chiến giật mình: “Yến Phi?”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Đại thắng Phì Thủy có thể nói vượt ngoài sở liệu của mọi người, khiến ta nghĩ đến năm xưa Tạ An chịu bỏ Đông Sơn ra mặt hoàn toàn là vì có con cờ lợi hại Tạ Huyền, làm cho ông ta biết chuyện có thể làm. Tạ An như dự đoán được sự phát triển trong tương lai, ban đầu liền dự tính bộ thự, toàn lực ủng hộ Tạ Huyền thành lập Bắc Phủ binh, về quân quyền không nhượng một nửa bước đối với Tư Mã Đạo Tử. Đến khi quân Đại Tần xuống Nam, trên danh nghĩa tuy lấy Tạ Thạch làm thống soái,

thực chất là do Tạ Huyền toàn quyền chỉ huy, không một chút mơ hồ. Kỳ quái nhất là ông ta vẫn không cho phép Nam quân công nhúng tay vào, chiếu theo lý có Nam quân công trợ trận chỉ có lợi chứ không có hại cho Tạ Huyền, Tạ An lại khơi khơi cự tuyệt. Như vậy có thể thấy Tạ An không phải là hạng thầy tướng thường tục, quả là có lối nhìn vượt hơn người thường”.

Mộ Dung Chiến nhìn y chăm chú, trầm giọng: “Đồ huynh có nói chịu cùng bọn ta sát vai tác chiến, bên trong tất có nguyên nhân, lại không chịu nói ra, hiện tại sao lại đem nguyên nhân đó kể ra hết vậy?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Đây quả là một trong những nguyên nhân chủ yếu. Con người của ta tuy một mực không chịu tin, lại không thể không đối chất với sự thật tồn tại. Tạ An quả là số một, người xem ông ta lúc tiến lúc thoái đẹp mắt làm sao, cũng có thể nhìn ra ông ta biết Tư Mã hoàng triều không còn hy vọng nữa. Ông ta hiện tại chọn Yến Phi đến Biên Hoang Tập, bất kể sự phối hợp thời gian hay hình thế đều xảo diệu tuyệt luân, sáng tạo ra kỳ tích Biên Hoang Tập đoàn kết đồng tâm kháng địch chưa từng có. Người dám nói ông ta nhìn sai người sao?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Ta đã minh bạch! Thiên Thiên là con gái nuôi của Tạ An, đương nhiên hiểu rõ bản lãnh nhìn người của cha nuôi hơn bất cứ một ai, vì vậy mà lòng tin vững chắc, chỉ định Yến Phi nhận nhiệm vụ trọng yếu nhất, cũng là nhiệm vụ nguy hiểm nhất. Ài! Hiện tại ta cũng hy vọng lão nhân gia người lần này đừng có nhìn sai người, nếu không mọi người đều phải chạy không kịp thở”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Cho nên người hiện tại chắc hiểu rõ tuy ta vẫn không nghĩ Yến Phi có thể thắng được Tôn Ân, lại không phản đối Yến Phi xuất kích, bởi nếu Yến Phi mạng còn chưa đứt, quả là chiến lược tốt”.

Mộ Dung Chiến nói: “Sự suy nghĩ của Đồ huynh thâm sâu phức tạp, nếu không phải do tận miệng người giải thích, sợ rằng ta vĩnh viễn không minh bạch. Sự thật ta còn nghĩ người đột ngột cải biến chủ ý, nguyên nhân rất lớn là vì Thiên Thiên”.

Đồ Phụng Tam mặt ửng hồng, lại cười khổ: “Thật không giấu gì, đó cũng là một nguyên nhân”.

Hai người người nhìn ta ta nhìn người, chợt nhất tề cười lớn.

Mộ Dung Chiến hít một hơi dài: “Đây có phải là lạc thú trong khổ đau? Ta chợt cảm thấy thống khoái phi thường”.

Đồ Phụng Tam nói: “Tình huống trước mắt quả là đẹp đẽ, ta chưa từng hãm mình vào một tình huống như vậy, tạo cho ta cảm giác kích thích mới mẻ kỳ diệu”.

“Thùng! Thùng! Thùng!”.

Bộ đội của Lư Tuần gõ trống trận, bắt đầu tiến tới.

Hai người thu vén tâm tình, chăm chú quan sát trận địch.

Mộ Dung Chiến ngạc nhiên: “Tựa hồ là tiến về tiểu cốc”.

Đồ Phụng Tam thông dong: “Lư Tuần thủy chung không bằng Từ Đạo Phúc, ta đoán hẳn thật đã nổi nóng rồi!”.

Mộ Dung Chiến tinh thần phấn chấn: “Hy vọng hẳn thật sự mạo hiểm tiến công, đó sẽ là cơ hội cho bọn ta”.

Đồ Phụng Tam nói: “Tất cả y theo kế hoạch đã định tiến hành đi, hảo chiến hữu của ta!”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Còn có phương pháp nào khác hay hơn nữa chứ? Ta đi đây!”.

Nói xong quát ngựa ra đi.

Đồ Phụng Tam ngửa nhìn bầu trời mây mù che lấp, lòng nghĩ mình thổ lộ tâm tình với người ta như vậy, thật là chuyện chưa từng có trước đây. Thật ra là vì mình xem trọng sự hảo cảm của Mộ Dung Chiến đối với mình cho nên giải thích một phen, hay là vì sức cảm nhiễm kỳ dị của Biên Hoang? Tự y cũng không rõ.

Bất quá nguyên nhân thật sự làm cho y biến đổi, y chưa thổ lộ hoàn toàn.

Không thể nói ra đích thị là áp lực nặng nề đè nổi hoài nghi trong lòng.

Cái chết của Hoàn Xung quả thật đã đến quá đột ngột, làm cho người ta khó tiếp thụ.

- o O o -